

Vragen en korte mededelingen

Ralreiger op zwerftocht. Dat de bewuste Ralreiger (*Ardeola ralloides*) het gebied van de zeer actieve Vogelwerkgroep Wageningen aandeed, kon moeilijk iets anders betekenen dan dat dit verschijnen in ons land voor de wetenschap behouden bleef. De eerste waarneming van deze soort in Gelderland intussen! Acht maal werd deze zeer zeldzame dwaalgast voor Nederland genoteerd na 1900, de laatste keer op 3 juli 1958 in NW-Overijssel. Dit alles voor zover schriftelijke bronnen ons onthulden.

Wie waren de gelukkige vogelaars, die deze kleine reiger met vrijwel witte vleugels en staart zo goed in de kleiputten-wildernis van de Rijn-uiteerwaard bij Heteren te midden van vele andere moerasvogels konden waarnemen? De studenten aan de Landbouwhogeschool J. Bokdam en N. W. J. Borsboom hadden de primeur op 25 augustus i.l., maar er werd nog getwijfeld tussen Ralreiger en Koereiger. Op die mooie avond van 29 augustus, de dag der waarmaking, waren het onderaanvoering van Ir. J. J. F. E. de Wilde, Voorzitter van de Vogelwerkgroep Wageningen, de student-leden J. Bokdam en C. Geerling, alsmede ondergetekenden. Na een rustige waarneming, volgend op een omsingeling: ca. 3 minuten op een afstand van omstreeks 35 meter, waarbij het dier op een dode tak boven het water van een der putten poseerde, waren we het gloeiend eens. We zagen een jonge Ralreiger!

Ir. De Wilde, plantensystematicus-ornitholoog, kende de vogel al van zijn reizen uit Zuid-Europa en dwars door Afrika. Door hem is een gedocumenteerd verhaal over deze jonge Ralreiger aan de redactie van het tijdschrift *Limosa* van de Nederlandse Ornithologische Unie aangeboden. Indien deze waarneming de toets der kritiek kan doorstaan, is zij officieel, maar in elk geval is zij voor ons zeker.

Volgens het als eerste, reeds verschenen deel van Niethammer's „Handbuch der Vögel Mitteleuropas“ zwerven, vooral jonge, Ralreigers van juli tot sep-

tember door de landen van West-Europa. We hoopten op de eerste septemberwaarneming voor ons land, maar het mocht niet zo zijn.

Wageningen, Prof. Dr. D. M. DE VRIES,
G. DE VRIES-SMEENK.

Pikante maaltijd. Tegen de middag van de fraaie laatste dag van de jongste oktober-maand aan de zonnige helling van een Wagening's kanaal. Een ruige, hoge begroeiing, wel anders dan vroeger. Tijd en lust om te maaien met de hand is er niet meer en alles-doodspuiten heeft men wijselijk nagelaten. Wellicht minder om de kosten dan vanwege het erosie-gevaar. Dus dan maar laten groeien met onder meer als gevolg veel Brandnetels.

We telden weer alle vogels op onze herhaalde ronde door het Binnenveld. Plotseling vanuit de auto een leuke waarneming. Een Waterhoen peuzelde op zijn gemak van de bladeren en vruchten van genoemd gewas, waarvan de mens en zijn vee wel afblijven. Het smaakte kennelijk niet kwaad. In oorlogstijd werd het ook wel als groente door de mensen, aangelokt door het hoge eiwitgehalte gegeten, hoewel toch niet als rauwkost. De smaak van Brandnetels moet ook voor de mens niet slecht zijn, meermalen gehoord, volgens mijn vrouw zelfs heel goed, maar dan moeten de planten wel jong zijn. Om nu terug te keren tot het bewuste Waterhoen: bij het wegzwemmen dronk het onmiddellijk enkele malen. Dit behoort immers bij prikkelend eten! Inwendig toch wel een branderig gevoel gehad?

Waterhoentjes eten evenals Meerkoeten volgens Sebastian Pfeifer's „Taschenbuch der deutschen Vogelwelt“, naast wormen, slakken, insecten, kikkerdril en viskuit als dierlijke gerechten, ook knoppen en toppen van planten als plantaardig voedsel. Men ziet hen, vooral 's winters, vaak grazen op weiland, waarbij opgemerkt kan worden, dat de jonge spruiten van goede weidegrassen mals en verhoudingsgewijs eiwitrijk zijn.

Wageningen, Prof. Dr. D. M. DE VRIES,
G. DE VRIES-SMEENK.